

Kedves testvérek!

A templom újraszentelése az embert megszentelő Isten dicséretére gyűltünk össze.

Felerősödik szívünkben a vágyak sokasága, amely a jóra, szépre, igazra, szentre irányul és az Isten betölti azt önmagával, sőt, új vágyakat is ébreszt a szívünkben, olyanokat, amelyeket nem is remélhattünk, nem is ismerhattünk és azt is Ő tölti be. Megerősödik szívünkben a szentségre törekvésnek a vágya. Így akarunk élni, Istennek szentelten, hogy az embert jól tudjuk szeretni.

Hálával élünk a szívünkben, imádjuk az igaz Istent, akit Krisztusban ismertünk meg. A templom ennek a helye, ezt jelenti számunkra. Milyen gyönyörűen vezetnek bennünket a liturgiának a szentírási szakaszai és azok az áldások, amelyek megtörténtek, illetve ami előtt még állunk az oltár szentelésében. Vezetnek bennünket, mert tanítanak arra, ki az Isten, kik vagyunk mi, emberek, mire hív bennünket az Isten.

Az emberfia a királyi trónon ül. Ez trónom és lábam zsámolya. Én itt lakom népem fiai között, mindörökre. Az Isten lakást vesz az emberben.

Elgondolhatatlan, hihetetlen. Még azt is alig merte az ember remélni, hogy egyáltalán az Istent megszólíthatja és hogyha szól is, halló füleket ér el. Az Isten lakást vesz az emberben. Ti azonban választott nép, királyi papság, szent nemzet, tulajdonú lefoglalt nép vagytok. A méltóságunk ez. A templomszentelés ünnepe, liturgiája ezt az isteni méltóságot akarja bennünk megerősíteni. Az életem nem csak egyszerűen van, egyszerűen felismerem, nem csak egyszerűen értelmesen akarom élni, bár az is milyen nagy ajándék, hanem a választott nép, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul lefoglalt nép vagytok. Isten a szeretetével foglal le bennünket. Azzal a szeretettel, amelyet Jézus Krisztusban, az Ő fiában ismertünk meg, aki értünk emberré lett, meghalt és föltámadott és életet ígér nekünk.

Isten ugyanis lélek, azért akik Őt imádják, lélekben és igazságban kell imádniuk. Ez már a hivatásunk. Mire hív bennünket az Isten, miután méltósággal megajándékoz, lélekben és igazságban imádjuk. Megajándékozni vagyunk, mert Krisztusban megismertük a megtestesülést, megismertük Istennek a gesztusát, nem akar távolságot venni az embertől. Bennünk akar élni teljes egészében. Jézus ezt az Isten közelséget hozta el hozzánk és így adja át nekünk Isten országának a törvényeiben. Azokban, amelyek életre vezetnek bennünket. A szent életre vezető törvények, az az út, amely az Istenhez visz mindannyiunkat.

Jézus Krisztusnak az áldozata, halála, föltámadása az örök élet ígéretét adja nekünk. Milyen jó, hogy hamarosan fölszentelhetjük ezt az oltárt és bizonyosak lehetünk abban, hogy Krisztus örök és egyetlen áldozata itt jelenvalóvá lesz és kiárasztja ránk mindazt az ajándékot, amire nekünk szükségünk van, hogy életünk legyen és bőségben teljen.

Isten lelke által éltet bennünket. Mennyire sok erőfeszítést teszünk annak érdekében, hogy jól éljünk? Milyen elvek alapján? Milyen princípiumok alapján. Isten szent lelke bennünk van, Ő munkálkodik, Ő formál át bennünket, Ő adja az új lehetőségeket, teremti az erőt és a vágyat a szívünkben.

A megváltás a Szentlélekben való étellel ajándékoz meg bennünket. Isten szent lelke bennem, a bölcsesség, az értelem, a tudomány, az erősség, a bátorság, az Úr félelmének a lelke, a jámborságnak a lelke. Nem várhatunk többet, nem kívánhatunk mást, a teljességet adja nekünk. Mi ezekben a tulajdonságokban csak próbáljuk megfogalmazni azt, amit szeretnénk érteni, de ami bennünk van.

Méltóságot ad az embernek Isten szent lelke, azt a méltóságot, amit az Isten teremt. Hány és hány, akár húsbavágó vita is zajlik. Ki az ember? Ki mondja meg azt? És ha van ilyen megfogalmazás, akkor köteles vagyok-e azt követni? Isten szent lelke, aki bennünk van, nem csak, hogy értelmetlenné teszi ezeket a vitákat, hanem fel is akar emelni bennünket. Méltóságot ad az embernek és ünneppel ajándékoz meg mindenkit. Milyen nagyszerű dolog, hogy egyházunk időről időre, vasárnapról vasárnapra, ünnepre hív bennünket. Ünnepeljük azt, akik vagyunk, a hivatásunkat, áldozatunkat, ünnepeljük törekvésünket, mert ez életben tartja a reményt, életben tartja a szentségnek a vágyát.

Az a közösség, amely föladja az ünneplését, lemond a hétköznapijairól. Nem lesz iránya, nem lesz tartalma, még az értelmét is elveszíti. Krisztus módjára akarunk élni szent, engedelmes és igazságban gyökerező békét úgy, hogy nem rettenünk meg az áldozattól. Ezt jelenti számunkra a szent hely, a templom. Az Istennel való találkozásnak a helye, ahol kiemelten a székesegyházban a tanítás, a liturgia, a közösség, a szentségeknek az egysége a mi nagy kincsünk, amire a templomszentelés fölhívja a figyelmünket.

A keresztségben krisztusi életet élünk és az ő szent lelke bátorít bennünket jó döntések meghozatalára, hogy remény emberei tudjunk lenni. Milyen jó, hogy figyelhetünk Máriára. Figyelhetünk az igére figyelő asszonyra, a remény asszonyára. Milyen jó, hogy figyelhetünk Krisztus megváltói érdeméből a tisztaságos emberre.

S az oltárhoz hív bennünket egyházunk, hiszen egyértelművé teszi, az élet csak áldozatból fakad. Nem menekülünk, nem akarunk menekülni, el akarjuk fogadni a keresztnak a logikáját, el akarjuk fogadni a búzamag törvényének az érvényességét. Ha a búzamag nem esik a földre és el nem pusztul, nem hoz termést. Ha a földre esik és elpusztul, bőséges termést hoz. S milyen hálásak vagyunk, hogy nemrégiben ünnepelhettük Boldog Bódi Mária Magdolna boldoggá avatását, aki éppen ezt a szentírási mottót választotta magának *Ígérem, hogy a földre vetett mag bőséges termést hoz.* A kereszti logikája, de az élet logikája, a reménynek a logikája ez.

Hisszük, hogy csakis a templomból, a szent helyről, csakis Istenből forrásozhat a lelkipásztori tevékenységünk bármilyen gondolata, tevékenysége, programja és áldozata is. Hisszük, amit Ezdrás könyvének leírásából hallottunk, innen a székesegyházból, az oltárból elindul a folyam, a víz, kilép a küszöbön, túlrad a földön, s megszenteli azt. Ez a pasztorális tevékenység.

Isten kegyelme túlrad, túlcsordul a küszöbön és megszenteli a világot, mert Isten temploma vagytok, Isten lelke bennetek lakik és Isten temploma szent és ti vagytok azok. Ámen.